

ESPILL

Mas, aquell any,
un cas estrany
en lo món nou,
jorn de Ninou
s'hi esdevenc.
Jo tinguí'l reng
fiu convidar
tots a sopar
e rigolatge,
los de paratge
qui junt havíem;
allí teníem
de tot potatges;
de carns salvatges;
volateria;
patisserie
molt preciosa,
la pus famosa
de tot París.
En un pastís,
capolat, trit,
d'hom cap de dit
hi fon trobat.
Fon molt torbat
qui'l conegué;
reconegué
què hi trobaria:
més, hi havia
un cap d'orella.
Carn de vedella
crèiem menjàssem
ans que hi trobàssem
l'ungla i el dit
tros mig partit;
tots lo miram,
e arbitram
abominables;
cert, los diables,
com los mataven,
crec les aidaven
e lo dimoni.
Faç testimoni
que'n mengí prou:
mai carn ni brou,
perdius, gallines,
ni francolines,
de tal sabor,
tendror, dolçor,
mai no sentí.

carn d'hom cert era.
La pastissera,
ab dos aidants
filles ja grans,
era fornera
e tavernera;
dels que hi venien
allí bevien,
alguns mataven;
com capolaven,
feien pastells,
e dels budells,
feien salsisses
o llonganisses,
del món pus fines.
Mare i fadrines,
quants ne tenien
tant ne venien,
e no hi bastaven;
elles mataven
alguns vedells:
ab la carn d'ells
tot ho cobrien,
assaborien
ab fines salses
les dones falses.
En un clot tou,
fondo com pou,
descarnats ossos,
cames e tossos,
allí'ls metien;
e ja l'omplien
les fembres braves,
cruels e praves,
infels, malvades,
e esclerades,
Per lo matí,
de totes tres
feren quarters,
e llur posada
fon derrocada,
e l'aplanaren;
sal hi sembraren;
e tots los cossos
tallats a trossos,
(cent n'hi comptaren)
los soterraren
en lloc sagrat .

Roig, Jaume. "Espill".

